

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5736

гр. Пловдив, 27.05.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Кристина Янк. Табакова

като разглежда докладваното от Кристина Янк. Табакова Гражданско дело №
20225330103125 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен от „БИЛИИВ“ ЕООД, ЕИК 200238181, против „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 115030235, АЛ. П. Х., ЕГН ***** и с. В. И. Г., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 270, ал. 2 ГПК, с който се иска да се прогласи нищожността на Решение № 9/08.01.2020 г., постановено по т.д. № 235/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, Търговско отделение, XVIII състав, като постановено по симулативен процес.

Ищецът твърди, че е един от кредиторите на ответното дружество „Ромекс Кар“ ЕООД, по отношение на което е открито производство по несъстоятелност и същото е обявено в несъстоятелност, с Решение № 399 от 06.10.2016 г. по търг.д. № 639/2014 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив.

Твърди също, че „Билиив“ ЕООД е придобило качеството на кредитор на „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, придобивайки част от вземанията срещу същото дружество от друг кредитор на несъстоятелността с приети вземания – „Си Финанси Груп“ ЕООД, по силата на договори за цесия от 23.07.2020 г. и от 18.03.2021 г., на обща стойност 110 000 лева, като на 02.03.2022 г. е депозирана молба, с която съдът по несъстоятелността е бил уведомен за настъпилото частно правоприменение.

Твърди още, че вторият ответник по делото А. П. Х. също е предявила пред с. на „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност вземания срещу несъстоятелния длъжник, които не били приети, а били включени в Списъка на неприетите вземания на дружеството, одобрен на 21.12.2017 г., а възражението ѝ срещу този списък било оставено без уважение от съда по несъстоятелността с Определение, обявено в Търговския регистър на 14.03.2019 г.

Твърди се също, че вследствие отказа за приемане на вземанията, А. П. Х. е предявила против „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност установителен иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, за признаване на неприетото към онзи момент вземане срещу несъстоятелния длъжник. По този иск е било образувано търг.д. № 235/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, Търговско отделение, XVIII състав, и постановено Решение № 9 от 08.01.2020 г., влязло в законна сила на 06.02.2020 г. Именно това решение е и предмет на предявения по настоящото дело установителен иск, чиято нищожност, ищецът иска да бъде прогласена. Излага подробни съображения, че процесът по търг.д. № 235/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив е симулативен, проведен с цел увреждане на останалите кредитори в несъстоятелността.

Ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на настоящия иск срещу посочените ответници – длъжник, синдик и друг кредитор, на следните обстоятелства: първо - с изключване на конкурентното вземане на Х. към несъстоятелния длъжник, при евентуалното прогласяване нищожността на признаващото същото вземане съдебно решение и второ – с възможността за търсене на имуществена отговорност от с. „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, за причинените на масата на несъстоятелността вреди, вследствие твърдяното негово участие в симулативния процес.

Съдът, след преценка на основание чл. 130 ГПК счита така предявения иск за недопустим, поради следното:

Тази недопустимост се обуславя от обстоятелството, че за редовното упражняване на правото на установителен иск по чл. 124, ал. 1 вр. с чл. 270, ал. 2 ГПК, освен наличието на общите процесуални предпоставки, е налице и ограничението по чл. 299, ал. 3 ГПК, недопускаща оспорване от страна на влязъл в сила съдебен акт с аргумент за привиден /симулативен/ процес.

В конкретния случай, с уточняваща молба, ищецът твърди и представя доказателства, че Решение № 9 от 08.01.2020 г., постановено по търг.д. № 235/2019 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, Търговско отделение, XVIII състав, е влязло в законна сила на 06.02.2020 г., т.е. същото е влязло в законна сила към датата на постъпване на настоящата искова молба – 02.03.2022 г.

В общия случай, интерес от атакуване на привиден съдебен процес ще има трето за страните по този процес лице, като под трето лице следва да се разбира такова, което е обвързано от правните последици на решението. Интересът му е свързан с ревизиране и в крайна сметка – с преодоляване на правните последици от постановения в такъв симулативен процес акт, доколкото същите са му противопоставими. Другото условие, обуславящо правния интерес и допустимостта на този иск е неучастието на третото, обвързано от постановения в симулативния процес съдебен акт, лице и по-точно – от липсата на процесуална възможност за участие и защита на свои материални права в този процес. В този смисъл е и становището на правната доктрина, че чрез иск или възражение може да търси защита срещу нищожното решение и трето лице, което би било обвързано от правните последици на решението, но не е имало гарантирано от закона право на участие в иския процес. – проф. д-р Ж. С. – Българско гражданско процесуално право. В същия смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 1016 от 31.03.2005 г. по гр.д. № 1198/2003 г., II ГО; Определение № 5/02.01.2019 г. по ч.т.д. № 2893/2018 г. на ВКС, ТК, I ТО, според която, правен интерес за установяване на симулативен съдебен процес има само трето за страните по този процес лице, което се стреми да ревизира правните последици на постановения по такъв симулативен процес съдебен акт, доколкото същите са му противопоставими. Привидност на съдебния процес може да се атакува само в отделно спрямо такъв процес производство и интересът на третото лице е предпоставен от съществуването на крайния съдебен акт.

От изложеното следва, че нищожността на постановеното по привиден /симулативен/ съдебен процес решение, не е абсолютна, а относителна. Това означава, че постановеното в такъв процес решение обвързва страните, които, макар да са били наясно и са могли да докажат релевантните за спорното правоотношение факти, са проявили такова процесуално поведение, което не е позволило установяването им. Горният извод следва от изричната разпоредба на чл. 299, ал. 3 ГПК, според която влязлото в сила решение не може да бъде оспорвано от страната като постановено по привиден процес. Следователно, по аргумент от противното основание на чл. 299, ал. 3 ГПК, само третите лица, които не са обвързани от субективните предели на силата на пресъдено нещо /СПН/, но са засегнати от правните

последници от решението, могат да предявят иск за прогласяване относителната недействителност /само по отношение на тях/ на постановеното по привиден процес, решение.

Субективните предели на СПН очертават кръга на лицата, които не могат да оспорват, че съдебно потвърденото право не съществува, съответно, че съдебно отреченото право съществува, като същите са длъжни да съобразят поведението си с установеното със СПН правно положение. По правило, кръгът на тези лица е ограничен и се свежда до страните по делото - тези, които упражнявайки предвидените от закона процесуални права, са могли да въздействат върху съдържанието на решението и неговите правни последици.

Затова СПН поначало има действие между страните по делото, освен в случаите, в които законът разпростира действието ѝ спрямо трети лица, както е и в конкретния случай. В тези случаи, тези лица също стават адресати на СПН.

Както бе посочено, производството по т.д. № 235/2019 г. п о описа на Окръжен съд – Пловдив, за прогласяване на нищожността на решението, по което е предмет на настоящото производство, е постановено по предявен от А. П. Х. против „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, установителен иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ, за признаване на неприетото ѝ към онзи момент вземане срещу несъстоятелния длъжник.

Специалният установителен иск по чл. 694 ТЗ обусловен от развилия се спор относно вземане /основание, размер, обезпечение, привилегия/ на кредитор в производството по несъстоятелност по реда на чл. 692, ал. 2 и ал. 3 ТЗ, като целта на исковото производство е окончателно разрешаване на спора със СПН по отношение на всички участници в производството по несъстоятелност с оглед нуждите на същото. Предметът на исковото производство по чл. 694 ТЗ съвпада с този на производството по възраженията по чл. 692, ал. 2 и ал. 3 ТЗ по делото по несъстоятелност, поради което, това което е предмет на възражението по чл. 690, ал. 1 ТЗ, може да бъде и предмет на установителния иск по чл. 694 ТЗ.

Поради тези особености на производството, разпоредбата на чл. 694, ал. 8 ТЗ разширява субективните предели на силата на пресъдено нещо, очертани в чл. 298 ГПК като ги разпростира и спрямо лица, които не са били страни в процеса, обхващайки и всички кредитори в производството по несъстоятелност. Това е така, тъй като при иска с правно основание чл. 694 ТЗ, материалноправната легитимация по конкретното материално правоотношение определя и процесуалноправната легитимация - страни в процеса са кредиторът и длъжникът в производството по несъстоятелност, като останалите кредитори поначало не участват в производството по чл. 694 ТЗ.

За да се минимизира риска от симулативни процеси и опитите чрез тях да бъде овладяно производството по несъстоятелност от мними кредитори, свързани с длъжника, са предвидените в ал. 4 задължително участие на с., представляващ интересите на всички кредитори, както и на останалите кредитори като трети лица - помагачи на страната на длъжника, или като съищци – в определени хипотези.

Ето защо, дори и когато останалите кредитори не са конституирани като страни /главни или подпомагачи/ в производството по този иск, доколкото то е съпътстващо производството по несъстоятелност, постановеното решение рефлектира и в тяхната правна сфера – чрез въвеждане на нов кредитор и намаляване/увеличаване на процента на удовлетворяване на вземанията им, поради което по силата на изричната разпоредба на чл. 694, ал. 8 ТЗ, и тези кредитори са обвързани от силата на пресъдено нещо по постановеното решение. Това решение има установително действие в отношенията на длъжника, с. и

всички кредитори в производството по несъстоятелност и те следва да се съобразяват с него.

Следователно, с изрично предвиденото по силата на закона – чл. 694, ал. 8 ТЗ разширяване на субективните предели на СПН на процесното Решение № 9 от 08.01.2020 г., действието му се разпростира и относно неучаствалите в производството по търг.д. № 235/2019 г. на Окръжен съд – Пловдив, кредитори на „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, в т.ч. - и по отношение на праводателя на ищеца – цедент „СИ Финанси Груп“ ЕООД. По силата на частното правоприемство, възникнало чрез прехвърляне на част от вземанията към длъжника от „СИ Финанси Груп“ ЕООД на „Билиив“ ЕООД, след влизане в сила на посоченото решение, СПН разпростира действието си и по отношение на ищеца – цесионер „Билиив“ ЕООД, съгласно разпоредбите на чл. 298, ал. 2 ГПК и чл. 99, ал. 2 ЗЗД.

Ето защо и, последиците от обвързването на „Билиив“ ЕООД със СПН на описаното решение обуславят действието на съдържащите се в чл. 299 ГПК ограничения и спрямо това дружество.

Предвид изложеното, съдът намира, че настоящото производство като образувано по недопустим иск - следва да се прекрати.

Водим от горното и на основание чл. 130 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 17295/02.03.2022 г., уточнена с молба с вх. № 32960/26.04.2022 г., депозирана от „БИЛИИВ“ ЕООД, ЕИК 200238181, срещу „Ромекс Кар“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 115030235, А. П. Х., ЕГН ***** и с. В. ИВ. Г., ЕГН *****.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 3125 по описа за 2022 г. на ПРС, XVIII- ти гр. състав, поради недопустимост на предявения иск.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на ищеца пред Окръжен съд – Пловдив.

Съдия при Районен съд – Пловдив: /п/ _____